

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Václava Roučky v právní věci **žalobce Občané za svá práva**, se sídlem Zátíší 600/9, Plzeň, *zastoupeného O.S., obecným zmocněncem*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2012, čj. ŽP/12159/11

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2012, čj. ŽP/12159/11 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto společné odvolání žalobce a O.S., jenž v této právní věci vystupuje v procesním postavení obecného zmocněnce žalobce na základě plné moci ze dne 23. 7. 2010, udělené mu předsedou občanského sdružení Občané za svá práva, a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně (*dále jen „stavební úřad“*) ze dne 12. 9. 2011, čj. MM//156376/11 (*dále jen „stavební povolení“*), jímž bylo Plzeňskému kraji a Statutárnímu městu Plzeň vydáno podle § 15 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), (*dále jen „vodní zákon“*) a podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování

a stavebním řádu (stavební zákon, *(dále jen „stavební zákon“)*) stavební povolení k provedení změny stavby vodního díla: kanalizačních stok, které jsou součástí stavby II/605 Okružní křižovatka Křimická SO 302 – rekonstrukce kanalizace na pozemcích p.č. 103/1, 445/1, 592/17, 592/19, 890/1, 890/2, 890/3 a 890/4 v k.ú. Křimice.

II. Důvody žaloby

2. Žaloba směřovala vůči napadenému rozhodnutí, jak je uvedeno shora, a dále žalobce v žalobě uvedl, že napadá i „*pravomocné posouzení závazného stanoviska žalovaného správního orgánu ze dne 16. 12. 2011, NAŠE ZN: KPP/3362/11, spis.zn.: ZN/671/KPP/1, jenž je příslušný k přezkoumání závazného stanoviska MMP, odboru památkové péče, ze dne 13. 5. 2011. č.j.: MMP/057436/11.*“ Dále v žalobě uvedl: „*Napadeným rozhodnutím byl žalobce zkrácen na právech vyplývajících mu ze zákona a z tohoto důvodu žádá, aby soud přezkoumal jeho zákonnost. Podmínky řízení jsou splněny tím, že žalobce vyčerpal opravné prostředky v odvolacím řízení.*“ Následně žalobce tvrdil: „*Rozhodnutí je v rozporu s územním rozhodnutím č. 4362 z 24. 8. 2009, č.j.: STAV/07714/09, sp.zn.: STAV/03573/09/JIR.*“ Dále tvrdil: „*Porušení podmínek památkové ochrany předepsaným zákonem. Nezhojení a nevyrovnání se s námitkami účastníka řízení. Nevyrovnání se s odvolacími důvody.*“

3. K výzvě soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 57 A 16/2013-45 byl žalobce ve smyslu § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) vyzván, aby upřesnil svá obecně formulovaná tvrzení v žalobě tak, aby byly řádně formulovány žalobní body (ve výzvě k tomu bylo na vysvětlenou citováno z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS). Žalobce žalobu ve stanovené lhůtě nedoplnil.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že se nemůže plnohodnotně vyjádřit k námitce, že „*rozhodnutí je v rozporu s územním rozhodnutím č. 4362 z 24.8.2009*“, neboť kromě skutečnosti, že žalobce nespecifikuje, které rozhodnutí má na mysli, zda prvoinstančního správního orgánu či odvolacího orgánu, neuvádí ani, v čem tento rozpor spatřuje. Obecně však lze konstatovat, že v rámci řízení o vydání stavebního povolení byl zkoumán soulad s územním řízením. Namítá-li žalobce „*porušení podmínek památkové ochrany předepsaným zákonem*“, pak nedává smyslu, aby nějaký blíže neurčený „*předepsaný zákon*“ porušil podmínky památkové ochrany. Žalobce zřejmě míní porušení podmínek zákonem předepsaných, neuvedl však, o jaké se konkrétně jedná, proto se žalovaný ani k této námitce nemůže řádně vyjádřit a není si vědom, že by nastala jakákoliv kolize. Dále žalovaný uvedl, že všechny námitky účastníků řízení byly prvoinstančním správním orgánem řádně vypořádány a že s odvolacími důvody, které byly mj. formulovány značně obecně a nesrozumitelně, se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. Žalobce nepředložil argumenty, na základě kterých by bylo možné usuzovat, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Žalobce blíže nespecifikuje, v čem spatřuje nezákonnost vydaných rozhodnutí, ani jakým způsobem byl zkrácen na svých právech. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem a je přesvědčen o správnosti svého rozhodnutí, přičemž v souladu se

zákonem bylo vydáno i závazné stanovisko čj. KPP/3362/11 a neexistují důvody pro jeho zrušení.

IV. Replika žalobce

5. Teprve v replice žalobce rozšířil svá tvrzení z žaloby a uvedl: „1/ Nezákonost rozhodnutí žalovaného je tím, že stavba není umístěna s grafickou přílohou územního rozhodnutí č. 4362 z 24. 8. 2009, sp.zn.: STAV/03573/09/JIR, čj. STAV/07714/09. A to požadovaného umístění stavby vyznačeného na Koordinační situaci D.2 /Malán 9/2008/ ale stoka „B“ se nachází mimo stavební pozemek a to odlišným grafickým zakreslením Koordinační situace B.2 /Malán 1/2011/ a Situace záboru pozemků D.2 /Malán 1/2011/. Stoka „A“ /Prvomájová ul./ dle podmínek územního rozhodnutí má být DN 800 mm v délce 216 m. U povolené stavby je DN 800 mm v délce kratší, ovšem zkrácení se týká vyloučením spodního úseku uváděného nevyhovujícího stavu této stoky o menším DN, která dále navazuje opět na novou kanalizaci DN 800 mm.“ Dále uvedl: „2/ Touto zcela novou zásadní stavbou není respektován historický charakter tohoto území výškové úrovně historické zástavby, což nevede k nápravě dřívějších nevhodných úprav, tedy výškové rehabilitaci. Stanovisko orgánů památkové péče neuvádí potřebné výškové úrovně kde a kolik? Tento zásadní problém historické zástavby tedy řešen nebyl, i když zde probíhala archeologická dokumentace.“

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

6. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

7. Soud předesílá, že o naprosto shodné žalobě podané proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 10. 1. 2012, čj. ŽP/12159/11 (touto žalobou napadenému rozhodnutí) panem O.S. již rozhodl a rozsudkem ze dne 30.7.2013, čj. 30A 11/2012-70 žalobu zamítl. Při shodné argumentaci žalobce v žalobě a v replice v této právní věci nemá soud důvod se od právních závěrů učiněných v citovaném rozsudku odchýlit. I v této právní věci soud shledal žalobu nedůvodnou.

Právní posouzení

8. Podle ustálené judikatury správních soudů rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí první instance potvrzuje, tvoří jeden celek.

9. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (žalobní bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání (žaloby) vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud dospěl ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: „*I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námítky odvolací, jakož i na nejrůznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

10. Text žaloby a jejího doplnění v rámci repliky je na samé hranici srozumitelnosti. Soud podle obsahu žaloby a repliky, jak je uveden shora, posuzoval důvodnost jednotlivých námitek žalobce.

11. Prvním žalobním bodem je námitka žalobce, že *stavba není umístěna v souladu s grafickou přílohou územního rozhodnutí - Koordinační situací D.2. K bližší konkretizaci pak žalobce uvedl, že stoka „B“ se nachází mimo stavební pozemek, a to odlišným grafickým zakreslením Koordinační situace B.2 a Situace záboru pozemků D.2.*

12. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona *může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo*

stavbě. Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.

13. Koncepce stavebního zákona je nastavena tak, že je tu rozlišeno, co (a jak) má být řešeno v územním řízení a co v řízení stavebním. Tuto linii drží i judikatura ve správním soudnictví, a obsahová hranice mezi územním a stavebním řízením je tak zřetelně nastavena.

14. Takto prezentovaný žalobní bod umožňuje dvojí náhled. Jednak ten, že žalobce brojí proti umístění stavby, a jednak jako namítaný rozpor vlastní realizace stavby a podmínek daných územním rozhodnutím. Pokud by se soud přiklonil k prvému nastíněnému výkladu, nemohl by být tento žalobní bod důvodný, protože by směřoval proti pravomocně skončenému územnímu řízení, resp. rozhodnutím v něm vydaným, která nemohou být přezkoumána v řízení o žalobě směřující vůči stavebnímu povolení. Jak je uvedeno výše, obsahová hranice mezi územním a stavebním řízením je zřetelně nastavena a není možné se od ní odchýlit. Naději na úspěch by však neměla ani druhá výkladová verze žalobního bodu, totiž že žalobce namítal rozpor mezi schváleným a skutečně realizovaným (územním rozhodnutím a stavebním povolením). Žalobce však tvrzenou odlišnost nespécifikoval. Uvedl sice, že se stoka „B“ nachází mimo stavební pozemek a namítal odlišné grafické zakreslení Koordinační situace B.2 a Situace záboru pozemků D.2, ale z ničeho není seznatelné, mimo jaký stavební pozemek se stoka nachází a jaké konkrétní odlišnosti v zakreslení žalobce sporuje. Nadto, žalobce nevyklíčil ani to, jakým způsobem byly tvrzenými pochybeními správních orgánů dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (*dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“ nebo „ZOPK“*), když byl žalobce účastníkem daného stavebního řízení jako občanské sdružení podle § 70 ZOPK. Jak vyplývá z výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, účastníci řízení by měli svá podání náležitě konkretizovat.

15. Vágnost prvního žalobního bodu předurčila možnost přezkumné činnosti soudu, který tak mohl konstatovat jen to, že v podmínce č. 1 územního rozhodnutí je uvedeno, že: *„Stavba bude umístěna v souladu s grafickou přílohou rozhodnutí, která obsahuje výkres současného stavu území v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaným umístěním stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb. Umístění stavby je vyznačeno na Koordinační situaci D.2 vypracované ing. Davidem Malánem, ČKAIT-0201693“*. Podmínka č. 1 stavebního povolení zavazovala zhotovitele k tomu, že: *„Stavba bude provedena podle projektové dokumentace ověřené vodoprávním úřadem ve vodoprávním (stavebním) řízení. Případné změny nesmí být provedeny bez předchozího projednání s vodoprávním úřadem.“* Podmínky umístění stavby a její realizace byly nastaveny jasně a zavazovaly k dodržení grafických příloh a projektové dokumentace. Soud v postupu správních orgánů neshledal pochybení, a první žalobní bod tak není důvodný.

16. Druhý žalobní bod akcentoval rozdíl mezi délkou stoky „A“ podle podmínek územního rozhodnutí (216 m) a délkou konstatovanou stavebním povolením (179 m). Nic víc

ale žalobce neuvedl, jeho projev se omezil pouze na označení onoho délkového rozdílu. Žalobce ani netvrdil, že tím byly jakýmkoliv způsobem dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Nelze proto uvedené tvrzení vnímat jako řádně uplatněný žalobní bod. Takové obecné tvrzení nerespektuje požadavky, které na formulaci žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. klade judikatura správních soudů. Správní soudnictví je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou a žalobní body stanoví meze přezkumu napadeného správního rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Správní soud není povinen ani oprávněn za žalobce konkrétní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí dovozovat, a z vlastní iniciativy tak nahrazovat žalobcův projev vůle, či dokonce sám vyhledávat vady napadeného rozhodnutí (k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98). Rozhodnutí domoci se svých práv v soudním řízení ovládaném výše předestřenými zásadami nemůže ustrnout na povrchním podání a další ponechat bez dalšího na aktivitě soudu. V souzené věci to byl sám žalobce, kdo předem rezignoval na alespoň rámcové upřesnění žalobního bodu. K takové specifikaci (a tedy k splnění minimálních zákonných požadavků) není zapotřebí žádných detailních odborných právních (ani jiných) znalostí, postačí alespoň stručné vyličení toho, co a proč je považováno za nesprávné či nezákonné, a jakým způsobem (rozsahem) tím dochází k zásahu do práv. Žalobce však v tomto směru neprojevil žádnou snahu, což je nutno, ve světle judikatury Ústavního soudu (i Nejvyššího správního soudu), přičíst k jeho tíži.

17. Naprosto stejné závěry je pak nutno aplikovat i ve vztahu k námitkám, které soud označil třetím žalobním bodem, tj. „*Nezhojení a nevyrovnání se s námitkami účastníka řízení*“, resp. „*Nevyrovnání se s odvolacími důvody*“, které žalobce k výzvě soudu nikterak nekonkretizoval. Praktický dopad dispoziční zásady znamená, že je to výlučně žalobce (navrhovatel), v jehož moci je vymezit šíři, v jaké je napadáno rozhodnutí správního orgánu. Soud nemůže suplovat žalobcovu činnost, nemůže ze spisů správních orgánů vybírat námitky, o nichž si myslí, že by mohly, příp. měly být uplatněny v soudním řízení. To je pouze na žalobci. Soud přezkoumá pouze to, co je výslovně uplatněno v žalobě, příp. jejím včasém doplnění. V souzené věci tak soud mohl přihlídnout k uvedenému tvrzení, které nebylo řádně uplatněným žalobním bodem.

18. V námitkách označených soudem jako čtvrtý žalobní bod žalobce tvrdil, že „*nebyl respektován historický charakter území výškové úrovně historické zástavby, v důsledku čehož nedošlo k nápravě dřívějších nevhodných úprav, tedy výškové rehabilitaci. Nebyly uplatněny ani zmíněny poznatky z archeologického průzkumu. Stanovisko orgánů památkové péče neuvedlo potřebné výškové úrovně, a nebyl tak řešen zásadní problém historické zástavby.*“ Žalobce se zde omezil pouze na zobecňující proklamace a neměl pravdu, že by nebyl řešen problém historické zástavby, resp. otázka výškové úrovně historické zástavby.

19. Pro posouzení tohoto žalobního bodu je podstatné zjištění ze správního spisu, že žalovaný v rámci odvolacího řízení požádal Odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu Krajského úřadu Plzeňského kraje o posouzení závazného stanoviska Magistrátu města Plzně, odboru památkové péče, ze dne 13. 5. 2011, čj. MMP/057436/11 (*dále jen „závazné stanovisko“*), neboť žalobce v rámci odvolání proti stavebnímu povolení brojil i proti uvedenému závaznému stanovisku. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, následně závazné stanovisko částečně změnil a ve zbytku potvrdil.

20. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, čj. 2 As 75/2009-113 (publ. ve Sb. NSS pod č. 2434/2011): „(...) závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s.ř.s. (...)“.

21. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu v závazném stanovisku mj. uvedl: „(...) Odvolatel neuvádí konkrétně, v čem spočívá „porušení podmínek památkové ochrany předepsaným zákonem.“ Pokud byla míněna tzv. výšková rehabilitace úrovní povrchů šachet, kterou namítal v průběhu správního řízení, ani Národní památkový ústav (NPÚ) jako odborná organizace státní památkové péče, nepovažuje ve svém obligatorním vyjádření č.j. NPÚ-341/1740/2011 ze dne 21.04.2011 změnu úrovně povrchů šachet resp. vozovky za nezbytnou pro zachování kulturně historických hodnot vesnické památkové zóny Křimice, která byla prohlášena vyhláškou Ministerstva kultury č. 249/1995 Sb. ze dne 22.09.1995 o prohlášení území historických jader vybraných obcí a jejich částí za památkové zóny. Tato vyhláška nemá stanovené podmínky ochrany, i když zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „památkový zákon“) v § 6 odst. 1 umožňuje Ministerstvu kultury takové podmínky určit. S ohledem na vyjádření NPÚ nepovažuje KPP za pochybení, pokud OPP změnu úrovně v závazném stanovisku neuložil. Z památkového zákona nevyplynají podmínky ochrany památkových zón, které by byly přímo aplikovatelné, v každém jednotlivém případě se však mohou na základě správního uvážení a § 14 odst. 3 památkového zákona uložit konkrétní podmínky přípravy a provedení konkrétního záměru s ohledem na ochranu poznaných kulturně historických hodnot. Jak je zřejmé, k porušení podmínek památkové ochrany památkové zóny stanovených zákonem tedy dojít nemohlo. KPP neshledal, že by závazným stanoviskem OPP mohlo dojít k porušení smyslu a účelu památkového zákona nebo Úmluvy o ochraně architektonického dědictví Evropy (publ. pod č. 73/2000 Sb.m.s.). (...)“.

22. Příslušný odbor se tedy problematikou historické významnosti území, v němž mělo dojít k realizaci stavby, zabýval poměrně podrobně a soud v tomto směru neviděl prostor pro jakoukoliv výtku. Bez možnosti přezkumu pak byla výtku namítající absenci uplatnění poznatků archeologického průzkumu, neboť žalobce znovu neuvedl nic konkrétního, neuvedl, jaké poznatky z archeologického průzkumu nebyly uplatněny ve vztahu k realizované stavbě. Soud znovu připomíná, že není povinen ani oprávněn za žalobce konkrétní důvody dovozovat a z vlastní iniciativy nahrazovat žalobcův projev vůle, či sám vyhledávat vady napadeného rozhodnutí.

Závěr

23. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

24. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 27. února 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová